

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. október 25. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

Az adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentő adócsalás büntette és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Balassagyarmati Törvényszék 9.B.66/2016/91. számú - eljárást megszüntető - végzését a II. r. és a III.r. vádlottak vonatkozásában hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítja.

Az elsőfokú bíróság végzését az I.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Nógrád Megyei Főügyészség B.1114/2013/16-I.BTÖ. számon emelt vádat a Balassagyarmati Törvényszéken 2016. március 24-én, melyben

- Az I.r. vádlottat az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő, az adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentő, folytatólagosan, közvetett tettesként elkövetett adócsalás büntetével és az 1978. évi IV. törvény 276.§-a szerinti, folytatólagosan, közvetett tettesként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségével;

- A II.r. és a III.r. vádlottakat az 1978. évi IV. törvény 310.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő, az adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentő, folytatólagosan, bűnszegdként elkövetett adócsalás büntetével vádolta.

A vádirati tényállást a 2008. szeptember 1. és 2008. december 31., valamint a 2009. február 1. és 2009. április 30. közötti időszakban általános forgalmi adónemre elkövetett cselekmények képezték. Az I.r. vádlott (mint a Kft. ügyvezetője) a fenti időszakban a Zrt1. képviselőit - haszonszerzés céljából - fiktív jogügyletekről kiállított számlákkal megtévesztette. Ennek eredményeképpen a havi adóbevallásra kötelezett a Zrt1. a könyvelésébe beállított fiktív számlák alapján - adólevonási jogát gyakorolva - összesen 82.606.384 forinttal csökkentette Áfa fizetési kötelezettségét.

Az I.r. vádlott cselekményét a II.r. vádlott azzal segítette, hogy az általa is tudottan valós gazdasági esemény nélküli értékesítésekben vevőként lépett fel a Zrt1. felé, és a az I.r. vádlott által kapott pénzüsszeggel fizette ki a cége (a cég1.) vételár-tartozását. A III.r. vádlott pedig az általa is tudottan meg nem történt szállításokról kiállított fiktív nemzetközi fuvarlevelek (CMR okmányok) I.r. vádlott rendelkezésére bocsátásával keltette azt a hamis látszatot, hogy a Cég1 a termékeket egy telephelyről (ahol az áru soha nem volt) elszállította.

A Balassagyarmati Törvényszék a 9.B.66/2016/91. számú, 2017. június 8. napján kelt végzésével úgy rendelkezett, hogy a „az I.r. vádlott és társai ellen folyamatban lévő büntetőeljárást megszünteti”.

Indokolása szerint a vád tárgyává tett cselekmény a Pécsi Törvényszék 6.B.270/2013/83. számú, a

Pécsi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2015. június 5-én kelt határozatával jogerőre emelkedett ítéletével elbíralt - 2009. október és 2010. december között elkövetett - adócsalás büntettével a folytatólagosság törvényi egységébe tartozik, és ezért ítélt dolognak minősül.

A végzés ellen az ügyész jelentett be fellebbezést. Álláspontja szerint az adócsalás rendbelisége - a BH2010.60., BH2010.114. és a BH2010.290. számú eseti döntésekben is megjelenő korábbi bírói jogértelmezésre figyelemmel - adónemek és adóbevallási időszakok szerint, értelemszerűen adójogviszonyonként érvényesült. Mivel az adójogviszonyokban a korábbi ügyben az Rt., a jelen ügyben pedig a Zrt1. szerepel, az I.r. vádlott nem, a folytatólagosság a két bűncselekmény között nem állhat fenn.

Másrészt, a Zrt1. megtévesztésével megvalósított adócsalás 2009. április 30. napjával befejeződött, a a Zrt3. ehhez képest csak a 2009. november 20-i adóbevallásában szerepeltetett az I.r. vádlott által kiállított hamis számlákat. A két cselekmény-sorozat között hat hónapnyi, azaz hat adóbevallást felölelő időszak telt el, amely nem teszi lehetővé a folytatólagossághoz megkívánt rövid időköz megállapíthatóságát.

Összességében tehát meglátása szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a 6/2009. büntető jogegységi határozatban foglaltakat, és ezért tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az I.r. vádlott közvetett tettesi felelőssége, a Zrt1. és az Rt. nevében havonta előterjesztett általános forgalmi adóbevallások kapcsán a folytatólagos elkövetés megállapítható.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.524/2017/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést - annak helyes indokaira hivatkozással - változatlanul fenntartotta.

Ezért a Balassagyarmati Törvényszék eljárást megszüntető végzésének a Be. 373. § II/e) pontban írt okból történő hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság eljárás lefolytatására utasítását indítványozta.

A fellebbezés a II.r. és a III.r. vádlottak vonatkozásában alapos.

Mindenekelőtt kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a Balassagyarmati Törvényszék határozata a Be. 258.§ (2) bekezdés b) pontjában írt adatokat - azaz az eljárás megszüntetésével érintett vádlott(ak) nevét, és személyi adatait - nem tartalmazza, ezért formailag hibás. Ráadásul az elsőfokú bíróság az indokolásában sem tért ki külön arra, hogy a II.r. és a III.r. vádlottakkal szembeni eljárás megszüntetésének mi a jogi magyarázata, ebből a szempontból az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét is megsértette (Be. 373.§ (1) bekezdés III/a) pont).

A határozat egészét, és a rendelkező rész egyértelmű megfogalmazását tekintve azonban az állapítható meg, hogy a törvényszék mindhárom vádlott vonatkozásában (ugyanazon okból) megszüntetéssel befejezte a büntetőeljárást, következésképpen a másodfokú bíróság is az így felismerhető elsőbírói akaratból indult ki a felülbírálat során.

Ami a határozat érdemét illeti, az I.r. vádlott vonatkozásában részben eltérő okok miatt, de alapvetően helyes volt az elsőfokú bíróság álláspontja, ellenben a II.r. és a III.r. vádlottak esetén törvényes ok hiányában került sor az eljárás megszüntetésére, ez a másodfokú eljárásban nem orvosolható abszolút eljárási szabálysértés az elsőfokú bíróság végzésének hatályon kívül helyezéséhez vezetett.

A vádirati tényállás jogi minősítése körében helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság, mikor a fősabály szerinti (elkövetéskori) Btk-t alkalmazta.

Az 1/2006. Büntető jogegységi határozat szerint adócsalás valósul meg abban az esetben is, ha az

ÁFA adóalanya a törvény szerint fizetendő ÁFA-jának csökkentése végett az időszakos adóbevallásban az előzetesen felszámított adó levonásával kapcsolatban gazdasági esemény nélkül kiállított, azaz tartalmilag hamis bizonylatok (pl. fiktív számlák) alapján valótlanul közöl az adóhatósággal a bizonylatok valós tartalma esetén adólevonásra lehetőséget nyújtó adatokat, s ezzel - az önadózás révén - eléri, hogy a befizetendő ÁFA-ja a törvény szerint számított adókötelezettség összegénél kisebb legyen. Ennek a megtévesztő magatartásnak az adóbevétel effektív csökkentése az eredménye.

Az adócsalás tette (társtette) csak olyan személy lehet, aki az adókötelezettség szempontjából jelentős tény (adat) valótlan előadásával, elhallgatásával vagy más magatartással a hatóságot adóbevétel csökkentését eredményezően megtéveszti. (BH2017. 139.)

Ellenben az adócsalást közvetett tettesként követi el, akit nem terhelt adóbevallási kötelezettség a konkrét adó kapcsán, de aki a nyilatkozattételre jogi kötelezettséggel terhelt személyt megtéveszti (BH2013. 200.)

Az I.r. vádlott vádirati tényállásban rögzített magatartása - a fentiekre figyelemmel - az 1978. évi IV. törvény 310.§ (1) és (4) bekezdése szerinti, közvetett tettesként elkövetett adócsalás büntettének megállapítására alkalmas.

Ehhez képest mindazok - így a II.r. és a III.r. vádlottak - akik a tettes (közvetett tettes) magatartásához hamis magánokiratok szolgáltatásával, vagy egyéb fizikai segítségnyújtással közreműködtek abban, hogy a Zrt1. a Kft. teljesítését valónak vélelmezve a termékértékesítésről kiállított számlákat befogadja, az adócsalás bűnsejédei lehetnek. (BH2017. 139)

Az minősítés legfontosabb kérdése - és lényegében a fellebbező vádhatóság is erre helyezte a hangsúlyt, nem pedig a jogegységi határozat alkalmazása esetén az eljárás megszüntetésének megkérdőjelezésére - az volt, hogy a vádirati tényállásban írt cselekmény a Pécsi Törvényszék ítéletével elbírált bűncselekmény egységébe tartozik-e, vagy halmazat megállapítására nyújt-e alapot. Előbbi esetén az elsőfokú bíróság által is alkalmazott jogegységi határozat rendelkezései szerint kell eljárni, ha a folytatólágosság egyéb feltételei is fennállnak, míg utóbbi esetén - azaz valóságos anyagi halmazat megállapításakor - a vádirat alapján a büntetőeljárást folytatni kell.

Az ügyészség - elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétes, és több eseti döntéssel is alátámasztott - elsődleges indítványa szerint az adócsalás rendbelisége adónemenként és adójogviszonyonként alakul.

Ennek alapja a Btk. keret-tényállását kitöltő adójogi szabályban keresendő. Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) szerint az adófizetésre kötelezett termék értékesítése és szolgáltatás nyújtása esetében - ha e törvény másként nem rendelkezik - az adóalany, aki (amely) az ügyletet saját nevében teljesíti. (138.§) Az adóalany - azaz az érintett gazdasági társaság - időszakonkénti bevallásban jelenti be az adott adóidőszakban keletkezett valamennyi forgalmi adóját, függetlenül attól, hogy az kivel és milyen jogviszony keretében történő termékértékesítés során keletkezett. Ilyen megközelítésben valóban a jogviszonyhoz kötődik az adóbevallás (és azon keresztül az adólevonás gyakorlása is), amely a bűncselekmény egyik lényeges eleme.

Ha ez az értelmezés a helyes, akkor nyilvánvaló, hogy a két különálló gazdasági társaság két adójogviszonya - melyen belül a korábban már jogerősen elbírált, valamint a jelen ügyben vád tárgyává tett deliktumok megvalósultak - csakis anyagi halmazatot eredményezhet, folytatólágosság

megállapítása fel sem merülhet.

Annak, hogy a vád tárgyává tett cselekmény elbírálására az 1978. évi IV. törvényt kell alkalmazni, ebből a szempontból is jelentősége van. Ugyanis a 2012. évi C. törvény 396. §-ában szabályozott új törvényi tényállása már egyértelműen azt célozta, hogy adónemektől, adó- és más költségvetési jogviszonytól függetlenül bármely államháztartási alrendszerre kifejtett valamennyi elkövetési magatartás egységként legyen értékelendő. A jelenlegi Btk. alkalmazása esetén tehát nem is volna kérdés, hogy az I.r. vádlott cselekményeinek jogi minősítésekor a jogviszonyok számának semmilyen jelentősége nem lehet.

Az elsőfokú bíróság adójogviszonyokkal összefüggő jogi érvei szinte szó szerint az EBH2017. B.13. számú döntésben közzétett. E szerint a költségvetési csalás büntette az azzal érintett adónemek, bevallási időszakok számától függetlenül törvényi egység; teljességgel közömbös, hogy a terheltek az elkövetési magatartást hány adójogviszonyban tanúsították. Ez az értelmezés azonban egyértelműen a jelenleg hatályos Btk. szabályán alapul.

Az elkövetéskori Btk. szerinti minősítés - főként a költségvetést károsító bűncselekmények eltérő szabályozási rendszere miatt - némileg összetettebb vizsgálódást kíván meg. Bár kétségtelen, hogy a bírói gyakorlat egyre egységesebbé vált, és kimunkálódni látszott az az irány, mely adónemek (nem pedig adójogviszonyok) szerint vonta egységbe az elkövetői magatartásokat, az eseti döntésekben is megjelenő más-más megközelítés alapján nem lehet egyértelműen kijelenteni azt, hogy a rendbeliség kizárólag az adó- és járuléknemek számához igazodik, függetlenül attól, hogy hány gazdasági társaságot használt fel az elkövető (elsőfokú végzés 4. bekezdés).

Az ügyészség által hivatkozott BH.2010. 60. számú eseti döntésben a Kúria - egyebek mellett - rögzítette, hogy a hamis számláknak az általános forgalmi adó-fizetési kötelezettség csökkentésére több gazdasági társaságban történő felhasználással elkövetett cselekmények a tettesek vonatkozásában attól függetlenül adónemenként és adóévenként minősülnek 1 rendbeli cselekménynek, hogy melyik céghez kapcsolódtak a fiktív számlaadások. A részesség járulékos jellegéből azonban az következik, hogy a részes cselekményének - aki a fiktív számlákat a gazdasági társaságok rendelkezésére bocsátotta - a minősítése a tetteséhez igazodik, azt nem írhatja felül akkor sem, ha a részesnél egyébként a folytatólágosságnak a Btk. 12. §-ának (2) bekezdésében meghatározott feltételei egyébként fennállnak.

Ebből az I.r. vádlottra - mint (közvetett) tettesre - az ügyészi állásponttal éppen hogy ellenkező azon következtetés vonható le, hogy az Áfára elkövetett valamennyi cselekménye egység, függetlenül attól, hogy hány gazdasági társaság révén került sor valótlán adóbevallásra.

Ennek némileg ellentmondani látszik a BH2004. 270. számú eseti döntésben megjelenő értelmezés.

A határozat első alaptétele egyezik a fentebb írtakkal, rögzíti ugyanis, hogy amennyiben a terhelt több gazdasági társaságban kifejtett tevékenységével sérti a költségvetésnek az adóbevételekhez való jogát és a folytatólágosság törvényben írt tartalmi követelményei is fennállnak, a bűncselekmények halmazata az adónemek, nem pedig a gazdasági társaságok számához igazodik.

Ugyanakkor azt is kifejtette: „kétségtelen, hogy az adócsalás elnevezésű bűncselekmény rendbelisége tekintetében általánosságban irányadónak tekinthető az az álláspont, hogy az adónemenkénti bűncselekmények a folytatólágosság egységét képezve is *annyi rendbeliként is minősülnek, ahány adóbevallásra, illetve adófizetésre kötelezett gazdasági társasággal kapcsolatban követték el azt*. Azonban az adócsalási bűncselekmények minősítésénél azt is figyelembe kell venni, hogy a terhelt szándéka, cselekményéhez fűződő aktuális pszichés viszonya,

mely jogi tárgy megsértését célozza elsőképpen, azaz mely jogi tárgyban okozott sérelemnek van a büntető igény érvényesítése szempontjából prioritása.

Amennyiben az elkövető szándéka az állami költségvetésnek az adóhoz való egyoldalúan kikényszeríthető joga megsértésére irányul, a gazdasági társaságok elnevezésétől és tevékenységétől függetlenül a bűncselekmény minősítésekor az elsődlegesen védett jogi tárgy megsértését kell alapul venni. A másodlagos védett jogi tárgy, az egyes adóalanyokkal szemben az adójogszabályokban megfogalmazott tényleges és adónemenkénti adóbevallási- és adófizetési kötelezettség háttérbe szorul.

Az adott ügy jellemzőiből megállapíthatóan az elkövetők szándéka tehát alapvetően az egységes adóhoz való jog ellen irányult, azt sértették ténylegesen a tényállásbeli adónemekben és ezért közömbös, hogy azt hány, illegitim tevékenységet folytató, ál-gazdasági társaság keretében folytatják."

Az ítéletábra ezzel a - védett jogi tárgy irányából történő, és ezért már a jelenlegi szabályozáshoz is közelítő - jogi érveléssel értett egyet.

A költségvetési csalás törvényi tényállásának jogi tárgya az államháztartás (költségvetés) fiskális bevételeinek biztosításához és a költségvetés prudens működéséhez fűződő társadalmi érdek. Ehhez képest csak másodlagos az egyes adóalanyok tényleges és adónemenkénti adóbevallási- és adófizetési kötelezettségének teljesítéséhez fűződő - köztehetséssel igazolt - érdek, már csak azért is, mert ez utóbbi csak eszköze a prioritást élvező jogi tárgy védelmének.

A vádirati tényállásból kitűnően az I.r. vádlott magatartása úgy a már jogerősen elbírált bűncselekményeinek, mint a jelen ügyben vád tárgyává tett cselekményeinek elkövetése során kétség kívül abban merült ki, hogy ténylegesen nem létező árucikkek fiktív értékesítésével a költségvetésből több tízmillió forint összegű jogellenes haszonra tegyen szert. Ezzel nem a saját gazdasági társaságainak adójogviszonyához köthető jogellenes magatartást valósított meg, szándéka a közpénzek általános forgalmi adón keresztül megrövidítésére irányult. A sérelem tehát valójában a költségvetés működésének jogellenes befolyásolásával következett be, ekként valamennyi ilyen, szorosan (immanensen) összefüggő, azonos céllal végrehajtott magatartása - függetlenül attól, hogy hány gazdasági társaságot felhasználva fejtette azt ki - egységbe vonhatók.

A folytatólágosság megállapításának elvi akadályát a másodfokú bíróság sem látta a sértett, a bűncselekmény azonossága, és a nem vitásan egységes akaratelhatározás megléte miatt.

Az ügyészi fellebbezés másodlagos érvelésére figyelemmel a másodfokú bíróság ezt követően azt vizsgálta, hogy az 1978. évi IV. törvény 12. § (2) bekezdésének fogalmi köréből a jelen ügyben érvényesült-e a jogerősen elbírált, és a jelen ügyben vád tárgyává tett cselekmények rövid időközönkénti megvalósulása.

Ennek kapcsán a másodfokú bíróság már mindenben osztotta a törvényszék okfejtését (végzés 3. oldal utolsó, 4. oldal első bekezdés). A bírói gyakorlat a költségvetést károsító bűncselekményeknél a folytatólágosságot - az ügyészség érvelésével szemben - nem adóbevallási időszakokhoz köti, nem azon múlik a bűncselekmény rendbelisége, hogy az adóalany milyen időszakonkénti adóbevallásra kötelezett. Ebből a megközelítésből a havi adóbevallást választó gazdasági társaságok esetén akár a 3 hónap is olyan lehet, amely megszakítja a bűncselekmény egységét, míg az éves adóbevallásra kötelezettnek a folytatólágosság elvileg szóba sem kerülhetne.

A jelen esetben a Zrt1. által utoljára 2009. április 30-án előterjesztett adóbevallás, és az Rt. által először 2009. októberében benyújtott adóbevallás közötti hat hónap (figyelemmel arra is, hogy ez utóbbinál a könyvelésbe elsőként beállított fiktív számla 2009. október 5-én kelt, ekként az I.r.

vádlott bűnös magatartásai között valójában csak 5 hónap telt el) folytatólagosság ellen ható hosszú időszaknak nem minősíthető. Ezt az értelmezést az elsőfokú bíróság által is hivatkozott kúriai döntések (Bpkf.III.696/2016/3., Bhar.III.912/2014/2., Bhar.465/2016/8., Bf.II.1.010/2015/7.) messzemenően megerősítik.

A bűncselekmény egységébe tartozó cselekmény elbírálásáról és az egységébe tartozó részselekménnyel kapcsolatos vádemelés, illetőleg perújítás lehetőségéről szóló 6/2009. Büntető jogegységi határozat szerint a törvényi egység, mint egy rendbeli bűncselekmény különböző részselekményeit egy eljárásban kell elbírálni. Ha erre bármely okból nem kerül sor, az utóbb ismertté vált részselekmények önálló elbírálását a *res iudicata* kizárja. Ha tehát utóbb derül ki, hogy a terhelt a korábbi ítélet hozatalát megelőzően további olyan cselekményeket is megvalósított, amelyek a már elbírált bűncselekményi egységbe tartoznak, a többszöri eljárás tilalma folytán az újabb büntetőeljárás lefolytatása kizárt.

Ekként helyesen következtetett arra a törvényszék, hogy az I.r. vádlott újabb váddal érintett cselekményei a Pécsi Törvényszék 6.B.270/2013/83. számú, a Pécsi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2015. június 5-én kelt Bf.II.13/2015/5. számú határozatával jogerőre emelkedett ítéletével elbírált bűncselekménnyel a folytatólagosság törvényi egységébe tartoznak. Minthogy a bíróság a vád tárgyává tett és a bűncselekmény egységébe tartozó cselekményt jogerősen elbírált, határozata e bűncselekmény tekintetében *res iudicata*-t eredményez. A Be. 6. § (3) bekezdésének d) pontjára figyelemmel nincs helye újabb vádemelésnek olyan részselekmény miatt, amely a már elbírált bűncselekmény egységébe tartozik, de nem képezte a jogerős határozatban megállapított tényállás részét. Ebben az esetben kizárólag a Be. 408. § (1) bekezdésének a/2. pontja alapján perújításnak lehet helye.

Ilyen ok azonban a II.r. és a III.r. vádlottak vonatkozásában nem állapítható meg.

A fent hivatkozott jogerős ítélet az I.r. vádlott mellett a IV.r. vádlottat marasztalta el, az ügyben terheltként a II. és a III.r. vádlott nem szerepelt.

Jóllehet a részesi cselekmény járulékos jellegű, ez azonban mindössze azt jelenti, hogy amennyiben a tettes (társtettes, közvetett tettes) büntethetőséget kizáró ok miatt nem vonható felelősségre, a részesek is osztják a tettes jogi sorsát. A részesek felelősségre vonásának nem akadályát ugyanakkor az, ha pl. a tettes ismeretlen marad, de az sem, ha büntethetőséget megszüntető ok, vagy egyéb eljárási akadály miatt nem lehet elmarasztalni.

Ekként a részesekre a tettes cselekményének jogerős elbírálása nem hat ki. A *res iudicata* kizárólag adott elkövető esetén képez eljárási akadályt (a jogszabály szövegéből is egyértelműen ez következik: az eljárást meg kell szüntetni, ha a *terhelt* cselekményét már jogerősen elbírálták). A vád tárgyává tett cselekmények szoros személyi és tárgyi összefüggése sem teremtheti meg olyan személlyel szemben ítélt dolog címén az eljárás megszüntetésének jogalapját, akinek felelősségét az adott cselekményben bíróság még soha nem vizsgálta.

Minthogy egyéb megszüntetési ok sem merült fel, az elsőfokú bíróság végzését a Be. 373. § (1) bekezdés II/e) pontjában írt eljárási szabálysértés folytán a II.r. és a III.r. vádlottak vonatkozásában az ítéltábla hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította.

A másodfokú bíróság is tisztában van azzal, hogy ennek következtében olyan különös jogi helyzet állhat elő, melyben az I.r. vádlott ellen - a vádhatóság, és a megengedhetőség kérdésében határozó bíróság döntésének eredményeképpen - perújítási eljárás indulhat, míg a további vádlottakkal

szemben az alapeljárást kell lefolytatni a két külön eljárás közötti szoros összefüggés ellenére. A mégoly kivételes perjogi nehézségek Be. eszköztárával történő megoldása azonban nyilvánvalóan már az új eljárás(ok) feladata, a másodfokú bíróságnak e tekintetben iránymutatási joga és kötelessége már nincs és nem is lehet.

Budapest, 2017. október 25.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

dr. Borbás Virág Bernadett sk.
előadó bíró

dr. Fülöp Ágnes Katalin sk.
bíró

A Balassagyarmati Törvényszék 9.B.66/2016/91. számú végzése a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.202/2017/6. számú végzése folytán az I.r. vádlott vonatkozásában 2017. október 25. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2017. október 25.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő